

[Lawaetz]

Jeg tror det ikke. Jeg tiltror den almindelige danske lønmodtager en større intelligens. Han eller hun er interesseret i at se resultatet her og nu i form af penge i sin egen lomme – ikke en eller anden teoretisk andel i en milliardfond, som han eller hun absolut ingen indflydelse har på.

Vi må også banke ind i hovedet på folk, hvis ikke andre vil gøre det, at mange virksomheder giver underskud, som jeg var inde på, samt at erhvervslivet i meget få tilfælde kan give den forrentning, man kan få på anden vis.

Jeg tror personlig ikke, at arbejdsministeren kan skaffe et ærligt flertal for sin og Thomas Niensens kongstanke blandt sine egne. Hr. Ninn-Hansen var helt oppe på det plan at tale om en folkeafstemning, og dér kan vi måske ende. Det tror jeg man skal tænke lidt over. Men jeg behøver ikke at tro, for jeg ved, at der ikke i overskuelig fremtid kan skaffes flertal i den samlede befolkning for tvangsdeling af overskud og tvangsoverflytning af kapital fra gode til dårlige virksomheder. Det er nemlig en af de ting, der vil ske. Man vil tage overskuddet. Det må man tage, hvor det er. Og hvor vil man putte det ind? Det vil man putte ind i dårligere virksomheder, dvs. påføre de stakkels lønmodtagere en ny risiko.

Jeg ved godt, at arbejdsministeren ikke vil lytte til råd fra fremskridtspartiet, så det er naturligvis forgæves at henvende sig direkte til arbejdsministeren i denne sag, men jeg tror ikke, det er forgæves at henvende sig til den nøgternt tænkende del af den danske befolkning. Fremskridtspartiet vil altid være med til og vil pukke for at skabe et sundt samfund, vende botten, så det kan betale sig at arbejde og tjene penge. Der skal være en gulerod foran os alle, men det er ikke den gulerod, arbejdsministeren forsøger at hænge op her. Nytænkning vil jeg heller ikke kalde det.

Erhvervsvenlig politik, som regeringen taler så meget om, er ikke tilskud til konkurrenceforvridning, beskæftigelsesarbejder, jobskabelse og understøttelse. Det er kort og godt at lade erhvervslivet leve i fred. Derfor er jeg særlig skuffet over, at netop som vi har fået et klap på skulderen for at have prøvet på at klare noget i de private overenskomstforhandlinger, så går der kun 2 måneder, før denne sag igen skal tages op.

Jeg sagde: arbejdsministeren vil selvfølgelig ikke lytte til råd fra mig, og derfor kan jeg spare dem, men så er der måske andre, der vil. Var det ikke klogt at koge den slags ideologiske emner ned og vente en tid, til vi måske havde bedre tid og råd til at drøfte dem? Hver eneste gang det kommer på tale, vil jeg påstå, at det skader erhvervslivet. Det resulterer i, at nogle af de unge, energiske mennesker i erhvervslivet foretrækker at tage til Amerika eller Australien og opbygge sig en tilværelse. Det er nogle af dem, vi netop har brug for. Det fører til, at flere midaldrende, som har opgivet ævred og ikke vil slås med de vanskelige forhold, rejser ned til Solkysten. Alt det er ikke til gavn for vores erhvervsliv. En venlig erhvervs politik er noget helt andet. Det er at fritage os for en masse vanskeligheder, at lade os passe os selv og lade os få arbejdsro, så man ikke hver dag skal sige: hvad sker der i morgen, hvad sker der i næste måned, hvad sker der til næste år?

Jeg vil henstille til arbejdsministeren – enten han vil lytte eller ej – at vi graver det ned for et stykke tid. Så kan man tage små private, hyggelige debatter om det.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Da jeg tirsdag aften skulle til at se lidt på arbejdsministerens redegørelse og forberede mig lidt på, hvad jeg skulle sige til den, slog det mig, hvor formålsløst det af og til kan føles at være folketingsmedlem. Hvorfor nu det? Jo, jeg havde en time før hørt i radioen, at socialdemokratiet havde solgt retten til at sætte en lov om overskudsdeling i gang, i den tid forliget mellem de små forligspartier og socialdemokratiet løber.

Nu er det ikke, fordi jeg ikke godt forstår det, for det gør jeg. Der er ikke noget at lykønske de små partier med, for det skyldes naturligvis, at socialdemokratiet så let kunne sælge ud af det her. Alle, ikke mindst statsministeren, ved, at der rent faktisk ikke findes noget flertal for en overskudsdeling som skitseret i december 1979. Det fandtes ikke dengang, og det findes ikke i dag. Til gengæld synes jeg nok, den historieforfalskning om, at det var SFs skyld, at forslaget ikke blev til noget i 1979, må slettes. Det håber jeg at ikke mindst LO efterhånden vil indse.